

să creăm, ci oameni, oameni noi. Pentru că așa cum sunt astăzi, oamenii crescuți de politicianism și infectați de influența iudaică, vor compromite cele mai strălucite programe.

Acest fel de om, care trăiește astăzi în politica românească, l-am mai întâlnit în istorie. Sub domnia lui au murit națiuni și s-au dărâmat state.

Cel mai mare rău pe care ni l-au făcut jidanii și politicianismul, cea mai mare primejdie națională la care ne-au expus aceștia, nu stă nici în acapararea bogățiilor solului și subsolului românesc, nici chiar în tragica desființare a clasei de mijloc românești, nici în numărul mare al lor în școli, profesii libere etc., și nici chiar în influența pe care o exercită asupra vieții noastre politice, deși fiecare în parte sunt primejdii de moarte pentru neam.

Cea mai mare primejdie națională stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurată structura noastră rasială daco-romană, dând naștere acestui tip de om, creând această căzătură, această stârpitură morală: politicianul care nu mai are nimic cu noblețea rasei noastre; care ne dezonorează și ne omoară.

Dacă acest tip de om va continua să mai conducă această țară, neamul românesc va închide ochii pentru totdeauna și România se va prăbuși, cu toate strălucitele programe cu care „șmecheria” degeneratului va ști să un gă ochii mulțimilor nenorocite. Dintre toate relele pe care ni le-a adus invazia jidănească, acesta este cel mai îngrozitor!

Toate popoarele cu care am venit în contact și ne-am luptat noi, românii, de la năvălirea barbarilor și până astăzi, ne-au atacat pe linie materială, fizică și politică, lăsându-ne intactă ființa morală din care, mai devreme sau mai târziu, a izbucnit biruința noastră, sfărâmarea jugului străin. Chiar dacă s-au așezat în număr mare peste noi, chiar dacă ne-au luat toate bogățiile, chiar dacă ne-au stăpânit politicește.

Este pentru prima dată în istoria noastră, și de aceea ne simțim dezarmați și cădem învinși, când românii se întâlnesc cu un neam care nu-i atacă cu sabia, ci cu armele proprii rasei iudaice cu

care izbesc și paralyzează mai întâi instinctul moral al neamurilor, împrăștiind în mod sistematic toate bolile morale și distrugând astfel orice posibilitate de reacțiune.

De aceea piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este omul nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. „Legiunea Arhanghelul Mihail” va fi, prin urmare, mai mult o școală și o oaste decât un partid politic.

Poporul român, în aceste zile ale lui, nu are nevoie de un mare om politic, așa cum greșit se crede, ci de un mare educator și conducător care să biruiască puterile răului și să zdrobească tagma celor răi. Pentru aceasta însă, el va trebui să biruiască mai întâi răul din el și din ai lui.

Din această școală legionară va trebui să iasă un om nou, un om cu calități de erou. Un uriaș în mijlocul istoriei noastre, care să lupte și să biruiască împotriva tuturor dușmanilor Patriei, lupta sa și biruința sa trebuind să se prelungească și dincolo, asupra inamicilor nevăzuți, asupra puterilor răului. Tot ce-și poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înțelept, mai curat, mai muncitor și mai viteaz, iată ce trebuie să ne dea școala legionară! Un om în care să fie dezvoltate, până la maximum, toate posibilitățile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru.

Acest erou, ieșit din școala legionară va ști să facă și programe, va ști să rezolve și problema jidănească, va ști să dea și o bună organizare statului, va ști să convingă și pe ceilalți Români; iar dacă nu, va ști să învingă, căci pentru aceasta este erou.

Acest erou, acest legionar al vitejiei, al muncii, al dreptății, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile mării lui.

Un nou partid politic, fie el chiar cuzist, nu poate să dea decât cel mult un nou guvern și o nouă guvernare; o școală legionară însă, poate să dea țării acesteia un mare tip de român. Poate să iasă din ea ceva mare, cum n-a mai fost, care să frângă în două întreaga noastră